

Những bài thơ ở lại - Bài 3

TẶNG ANH !

Sóng cứ nghịch đùa như trẻ dại
Vừa đuổi bắt chân người rồi tíu tít mù xa
Em có biển và em có sóng
Nhớ anh!

Em lần theo dấu cũ cát mịn màng
Không xoa dịu bàn chân
Tìm anh!
Em tìm anh đến bao lần!
Đi trọn vòng thân phận
Mà biển vẫn mênh mông
Mà lòng người cùng cạn.
Thương lối mòn năm tháng
Em bơ vơ độc hành...

Q.C.

Bài thơ chép tay trên mảnh giấy nhỏ ấy không có tên, ở chỗ ghi đầu đề chỉ vờn vẹn hai chữ: *Tặng anh*. Dù câu chữ có phần còn vụng dại, nhưng nỗi buồn thì rất thành thật. Không chỉ là nỗi buồn, ở đó còn có nỗi đau không thể nói thành lời khiến mỗi khi đọc lại, sao ta cứ thấy lòng nghẹn đắng.

Biển Quy Nhơn ngày ấy vẫn còn rất nhiều con sóng vỗ trong ký ức. *Em có biển và em có sóng/ Nhớ anh. Để rồi Đi trọn vòng thân phận/ Mà biển vẫn mênh mông/ Mà lòng người cùng cạn.*

Hơn hai mươi năm rồi, em có còn độc hành trên bãi biển đầy sóng và gió cát ấy như thuở chúng mình vẫn còn bên nhau?

Tháng 4-2024

LTKT